

POSJETILI SMO ZBIRKU UMJETNINA
LUBIENSKI-DURIEUX

Moore je bio oduševljen

Iako su posljednjih godina učinjeni prilični napori da se privatne zbirke u Gornjem gradu više približe javnosti, prije svega nastojanjem agilnog turističkog društva »Gornji grad« te razumijevanjem i pomoći Gradske skupštine, ne može se reći da su one dovoljno popularizirane i iskorištene, osobito u privlačenju inozemnih turista.

Pored rijetke zbirke automatskih muzičkih instrumenata Ivana Gerersdorfera u Demetrovoj 7 i 9, zbirke pokućstva i predmeta primijenjenih umjetnosti XVIII, XIX i XX stoljeća Anke Gvozdanović u Visokoj ulici 8, u Jurjevskoj 27 nalazi se zbirka umjetnina Lubienski-Durieux. U njoj se nalazi ostavština Josipa Jurja Strossmayera, slike M. Chagalla, P. Kleea, skulpture E. Barlacha, kineska keramika i drugi vrijedni umjetnički predmeti.

U ovoj posljednjoj, željeli smo da od njene vlasnice Zlate Lubienski saznamo nešto o pažnji i odnosu prema privatnim zbirkama u Zagrebu.

Iako je službeno otvorena za posjetioce nedjeljom od 10 do 13 sati, ljubazna domaćica neće odbiti gosta ni preko tjedna. Zbirka je s pravom javnosti otvorena 1946. godine. Otada su mnogi posjetioći prošli kroz ovu zgradu i u knjizi dojmova ostavili su mnogo

riječi oduševljenja i priznanja.

Zanimalo nas je da li je ova zbirka procijenjena, osigurana od krađe i drugih neugodnosti...

— Osigurana je samo protiv požara. Postoje rešetke na prozorima... Ali od krađe nije osigurana, ja nemam sredstava... Inače, nemoguće je procijeniti koliko vrijedi.

● **Kako uspijevate da održite zbirku spremnu da je uvijek razgledaju posjetioći?**

— Dosad mi je grad davao dvjesto tisuća starih dinara godišnje: ne mogu sama prostoriije pospremiti... Ali ove godine nisam dobila još ni dinara od grada... Ja nemam penzije... pomaže mi sin iz inozemstva.

● **Ako neki posjetilac želi da plati ulaznicu...**

— Ni govora!

● **Kako ste došli na ideju da ovu zbirku učinite pristupačnom javnosti?**

— Bila sam 1938. godine u Nizozemskoj i ondje sam u jednom gradiću vidjela jednu sličnu zbirku. Oduševila me, razmišljala sam... i tek poslije rata mogla sam i ja takvu ideju ostvariti.

● **A posjetilac koga se najradije sjećate?**

— Britanski kipar Henry Moore. Dugo je sve razgledao i bio je oduševljen. Na odlasku pozvao me da dođem u Englesku i budem njegov gost...

Domaćica nam kaže da nikada nije ni pomislila da nešto od ovih dragocjenih umjetnina otudi, proda. To pripada — Zagrebu. Ali zabrinuta je — jer trebalo bi nešto sredstava da se uredi fasada koja je već oštećena. Pokazuje nam svoju sobu — žbuka je popadala s tavanice. A i tu dolaze posjetioći, razgledaju. Prošle godine je uređen krov i žljebovi, grad je dao novaca, ali trebalo bi još toga hitno popraviti...

Jer, ovdje ima što da se vidi. Mladi Zagrepčani morali bi jednu nedjelju odvojiti da pogledaju ovu zbirku. Zlata Lubienski o sjećajno, ali i s poznavanjem objašnjava, tumači.

No, ova zbirka bi u ljetnoj sezoni trebala da bude otvorena svakog dana da ima posebnog vodiča, katalog, da se više ponudi gostima grada...

Za sada nije tako. O tome bi — i o drugim privatnim zbirkama — trebalo razmisliti...

B. DORĐEVIĆ

ZLATA LUBIENSKI:
»ZBIRKA JE NASTALA
KROZ GENERACIJE...«